

HOOFDSTUK 1

En frisse wind waaide door Rhunes haren. Ze trok haar mantel wat strakker om zich heen en hield haar ogen op de grond gericht terwijl ze zich tussen de groepjes magiërs bewoog. Ze keek niet op, niet één keer, en botste zo bijna tegen de rug van haar moeder op. Die had niks in de gaten.

Aveline zette Rhunes reistas neer en slaakte een diepe zucht. ‘Wat is het heerlijk om hier terug te zijn.’

Rhune ging stilletjes naast haar staan. Vanuit haar ooghoeken keek ze of er niemand te dicht in de buurt was. Pas toen hief ze haar ogen voor de eerste keer op.

Het enorme gebouw van de Universiteit van Baaiwater rees voor haar op. Het was nog groter dan ze zich had voorgesteld, met hoge torens van bleke steen en honderden kleine glasramen in de acht oogkleuren van Turian, die het ochtendlicht opvingen en weerkaatsten. Groene, gele en rode vlekjes dansten over de muren. Achter het gebouw lag een weids bos, dat zich uitstreckte aan weerskanten van de universiteit.

‘Je hebt de juiste keuze gemaakt door hiernaartoe te komen.’

Aveline draaide zich naar haar dochter om. 'De magieopleiding van Baaiwater is een van de allerbeste in heel Turian. Je docenten zijn meesters in hun vak.' Ze plantte haar handen in haar zij. 'Het lijkt wel gisteren dat ik hier zelf nog rondliep. Kijk, dat raam daar, zesde rij van boven – dat was mijn slaapkamer. O, ik weet nog hoe we ...'

Maar Rhune luisterde al niet meer. Zelfs met haar gezicht weer naar het stenen pad gericht voelde ze hoe zij en haar moeder hun anonimiteit begonnen te verliezen. Steeds meer mensen rondom hen hielden hun pas in en hier en daar begon het gefluister.

Haar wangen werden warm. De magiërs herkenden haar moeder als Aveline Jensen, lid van de Vijfkoppige Raad en een van de machtigste magiërs in Turian. Hun blikken werden als een magneet naar haar toe getrokken. Het was maar een kwestie van tijd voor de aandacht naar Rhune zou overslaan. Dan zouden ze haar ogen zien en daarin een tweede reden vinden om te staren, wijzen of fluisteren. Het liefst wilde Rhune zich omkeren en in één rechte lijn terug naar huis lopen.

'... de hele badkamer vol schuim gehangen.' Haar moeder grinnikte en tilde Rhunes reistas weer van de grond. 'Als deze muren konden praten, zoals de fontein op de binnenplaats ooit deed ...'

Op dat moment begonnen haar felroze ogen te glinsteren. Ze zweeg even, met een geconcentreerde uitdrukking op haar

gezicht. Toen knikte ze en beantwoordde ze de telepathische boodschap die ze ontving. De gloed in haar ogen verdween weer zodra ze naar Rhune keek met een spijtige blik.

Nog voor ze iets zei, wist Rhune al wat er zou komen. Ze reikte naar haar reistas. 'Ze hebben je nodig.'

Aveline zette een stap achteruit. 'De Raad loopt niet weg. Mijn dochter begint vandaag aan de universiteit. Daar wil ik bij zijn.'

'Je bént er al bij, mam. Het is oké, echt waar.'

Avelines ogen gleden onderzoekend over haar dochters gezicht. 'Weet je zeker dat ik niet mee naar binnen moet lopen? Ik kan je nog even helpen met ...'

'Neenee.' Eindelijk wist Rhune de reistas van haar moeder over te nemen. 'Ik red me wel.'

'Goed dan.' Een diepe zucht rolde over Avelines lippen en ze herhaalde Rhunes woorden. 'Je redt je wel. Ik zie je over een maandje weer terug, toch?'

Rhune knikte en sloeg haar vrije arm om de schouders van haar moeder. Een paar seconden lang begroef ze haar gezicht in Avelines hals. Toen ving ze het gefluister weer op en liet ze los. 'Ga nu maar.'

'Jaja. Die koppigheid heb je van mij, zeker?' Haar moeder knipoogde en draaide zich na nog een lange blik op Rhune om. 'Dag lieverd!'

In plaats van haar moeder na te kijken richtte Rhune haar

ogen weer op de grond. Ze negeerde de magiërs om haar heen zo goed en zo kwaad als het ging en beende over het lange pad naar het schoolgebouw.

In de zonovergoten inkomhal was het een drukte van jewelste. Eerstejaarsstudenten stonden in rijen te wachten voor een lange houten balie, waar in hoog tempo uniformen werden uitgedeeld. Achter de balie hingen misschien wel honderden gouden sleutels aan de muur. De gesprekken van de studenten stroomden samen in een geroezemoes waar niets meer uit op te maken was.

Rhune ging achteraan de rij staan en lette erop dat ze haar ogen niet te veel liet ronddwalen. Terwijl ze de tegels onder haar voeten grondig bestudeerde, zag ze hoe de gekleurde glasramen ook hier kleine vlekjes achterlieten. Haar ogen bleven hangen op een dansend oranje vlekje.

‘Volgende?’

Rhune zette een stap vooruit en sloeg haar blik op. Achter de balie stond een magiër met lichtblonde haren. Hij pende snel iets neer en vroeg zonder op te kijken: ‘Naam, alsjeblieft?’

‘Rhune. Rhune Jensen.’

De jongen knikte en zocht in een lange lijst naar haar naam. Hij vinkte hem af, nam een sleutel van de muur en legde die op de balie. ‘Deze is van je kamer.’ Hij fronste en liet zijn vinger over de lijst gaan. ‘Je hebt je oogkleur niet ingevuld. Die hebben we nodig voor de das van je uniform.’

Rhunes maag trok samen. ‘Ja, wel, eh ... Mijn ogen zijn grijs.’

De jongen keek op. ‘Grijs?’

‘Klopt.’

Hij bleef staren. Zijn vragende bruine ogen zochten naar een kleur waarvan ze wist dat hij die niet zou vinden. Rhune voelde haar hart bonzen en haar wangen branden, maar ze staarde net zo fel terug.

Pas toen ze toch zuchtend haar ogen neersloeg, ging hij verder. ‘Goh ... Het spijt me, maar we hebben geen grijze dassen.’

Rhune dwong zichzelf om nonchalant haar schouders op te halen. ‘Dan maar geen uniform?’

‘Hm, dat lijkt me ook geen oplossing.’

Rhunes wangen bleven branden. Het leek wel alsof ze de wachtende studenten achter haar kon voelen staren. De jongen achter de balie krabde ongemakkelijk in zijn nek.

Plots klonk er een stem achter haar. ‘Eh, sorry dat ik stoer ...’

Ze draaide zich om en keek op naar een jongen die minstens een kop groter was dan zij. Zijn donkerbruine haar viel losjes over zijn voorhoofd.

Hij liet zijn goudkleurige ogen kort over Rhunes gezicht glijden voor hij zich tot de magiër aan de balie wendde. ‘Ik ving per ongeluk jullie gesprek op ... Kan ze het uniform niet gewoon dragen zonder das?’

De jongen achter de balie aarzelde. ‘Ik weet niet of dat zo maar mag ...’

‘Ik denk dat het wel kan,’ zei de nieuwkomer rustig. ‘Kun je

ook meteen mijn uniform nemen? Mijn naam is Eden Rifmeer.'

Hij keek de magiër achter de balie veelbetekenend aan.

'Rifmeer? Juist, ja.' De jongen bleef staren – iets waar hij overduidelijk geen schaamte bij voelde – en zei toen nog eens: 'Juist, ja.'

Onhandig begon hij door de stapeltjes kleren te gaan.

Rhune draaide zich half om naar de jongen achter haar. *Rifmeer*. Het duurde een paar tellen voor het kwartje viel. De directrice van Baaiwater heette Clarissa Rifmeer. Haar zoon stond achter Rhune in de rij, in een ontspannen houding en met een kleine glimlach om zijn lippen.

'Dank je wel,' mompelde ze.

'Geen probleem.' Hij boog zich lichtjes naar haar toe. 'Ik gooi m'n naam normaal niet zo snel op tafel, hoor. Alleen als het nodig is.'

Rhune snoof zacht en keek weer naar de balie, waar de blonde jongen twee bundels kleren op legde. Voor hij een stapeltje naar Rhune toe schoof, viste hij er een groene das uit en stak die weg.

'Zo. Jullie boeken en toverketels zijn naar jullie kamers gebracht.'

Hij wierp nog een laatste tergend lange blik op Rhunes ogen voor hij zich tot de volgende student wendde.

Rhune mompelde een bedankje en stopte het uniform onder haar arm. Samen met Eden wurmde ze zich tussen de andere magiërs door naar buiten. Ze stapte de trappen af met een wrang

gevoel in haar maag. Nu zouden Edens vragen komen. Had ze écht grijze ogen? Waarom had ze nog geen chroming gehad? Waar was haar magie?

Ze draaide zich naar hem toe, maar het enige wat hij vroeg, was: 'Weet je welke kant je op moet?'

Rhune klapte haar mond weer dicht en schudde haar hoofd.

'De kamers van de eerstejaarsstudenten zijn die richting uit.'

Eden knikte naar de linkergang.

'Dank je.' Ze stak haar uniform wat beter onder haar arm en aarzelde. Toen merkte ze luchtig op: 'Het is wel jouw ding om mensen te redden, hè?'

Eden grijnsde. 'Daar lijkt het op.'

Voor de eerste keer die dag kroop er een voorzichtige glimlach over Rhunes gezicht.

'Ik moet de andere kant op.' Eden maakte aanstalten om weg te lopen, maar keek nog één keer over zijn schouder. 'Succes, Rhune.'

'Jij ook.'

Ze hief haar hand kort op en draaide zich in de tegenovergestelde richting.

'114, 115, 116 ...'

Rhune sjouwde haar tas de lange gang door, op zoek naar de kamer met het nummer dat in haar sleutel gegraveerd stond. Aan

haar rechterkant boden de grote glasramen zicht op de voorkant van het schooldomein.

‘120.’

Rhune stopte voor een deur geflankeerd door twee grote planten. Een klein plaatje hing ernaast: *Rhune Jensen & Luciana Vasquiel*.

Rhune morrelde wat met de sleutel in het slot toen de deur abrupt open werd gerukt. Twee armen trokken haar naar binnen.

‘Rhune, je bent er! Ik heb je zo gemist.’

Een lach ontsnapte aan Rhunes lippen terwijl ze haar beste vriendin stevig terugknuffelde. ‘Ik heb jou ook gemist, Lucy.’

Luciana liet haar los en liep als een stuiterbal door de kamer. Haar roodbruine krullen dansten mee. ‘Kun je geloven dat we hier ein-de-lijk zijn? We dromen al van deze plek sinds we peuters waren!’

Rhune glimlachte flauwtjes. ‘Het voelt nog een beetje onwerkelijk, vind je niet?’

Ze volgde Luciana terwijl die nog steeds door de kamer stuitende en keek voor het eerst rond. Rechts stond een eenpersoonsbed tegen de muur, links een hoogslaper met daaronder een lage tweezit. De versleten blauwe knuffeldraak die Luciana al zolang Rhune haar kende met zich meesleurde, lag in het hoge bed. Achter Rhune stonden twee bureaus, waarop inderdaad de beloofde boeken al klaarlagen, en de houten vloer was bedekt met een wollige bruinrode mat.

‘En, wat vind je van ons stekje voor het komende schooljaar? Leuk?’

Rhune glimlachte. ‘Ik vind het geweldig.’

Ze legde haar tas op het vrije bed en ritste hem open. Als eerste haalde ze er een fotolijst uit, die ze voorzichtig in een dikke trui had gewikkeld. Ze plaatste hem op het nachtkastje naast haar bed.

Luciana keek nieuwsgierig over haar schouder. ‘O, hoi Elora,’ zei ze tegen de foto. ‘Ja hoor, we hebben het gehaald. De Universiteit van Baaiwater. Onze kleine meid wordt groot.’

Rhune draaide met haar ogen. ‘Je bent kleiner én jonger dan ik.’

‘Maar twintig centimeter en een maandje!’

Rhune schudde lachend haar hoofd, zette de foto van haar zus recht en liep toen naar het grote raam, dat zich tussen de twee bedden bevond. Vanuit hun kamer had ze zicht op de binnenplaats van de school, waar het krioelde van de studenten met dassen in verschillende kleuren. Ze ving een glimp op van haar reflectie in het raam en keek naar haar halfflange roestbruine haren en haar grijze ogen, die vragend terugkeken.

‘Ik ben hier sinds vanmorgen en ben al op ontdekking uitgegaan,’ ging Luciana achter haar onverstoord verder. ‘Wist je dat er een gigantische fontein op de binnenplaats staat, die een verhaal vertelt als je er munten in gooit? En dat er een gang is die van plek verandert? Al kan dat natuurlijk ook zo geleken hebben

omdat ik verdwaald was ...’ Ze grijnsde. ‘Maar hé, verdwalen is hier geen straf. Je struikelt zowat over de knappe mensen. Het lijkt wel alsof Baaiwater een toelatingsproef op uiterlijk heeft.’

Rhune liet het geratel van haar vriendin aan haar voorbijgaan. Luciana was misschien een kletskous, maar ze was ook een geniale vuurdrager. Voor de zoveelste keer vroeg ze zich af hoe het kon dat zij, de kleurloze Rhune, op deze school was aangenomen. Haar ouders, beiden afgestudeerd met de grootste onderscheiding, hadden er vast iets mee te maken. Haar vader was een toverdrankmeester geworden en haar moeder, die in bijna elk vak had uitgeblonken, was opgeklommen tot rechterhand van de koningin. Voor zover Rhune wist, hadden zij voor de uitnodiging gezorgd. Daarom leek het alsof haar ouders een podium voor haar hadden gecreëerd waar ze zelf geen enkele rol op verdiende.

‘Jij en ik, Rhune, wij gaan deze school helemaal van ons maken!’ Luciana sleurde Rhune in een tweede omhelzing en uit haar gedachten. ‘Beginnend met het feestje van vanavond.’

Rhune keek haar beste vriendin met grote ogen aan. ‘Welk feestje?’

‘Voor alle eerstejaars? Het stond in de brief die ...’

‘Ik denk het niet,’ zei Rhune met gekruiste armen.

‘Maar we moeten de start van het schooljaar toch vieren?’

Rhune schonk Luciana een betekenisvolle blik. ‘Je wéét waarom het moeilijk ligt.’

Luciana kwam wat dichterbij staan en legde haar handen op Rhunes bovenarmen. ‘Door je ogen? Vonkje toch, je kunt je niet je hele schoolcarrière laten tegenhouden door iets waar jij niks aan kunt veranderen.’

Rhune glimlachte kleintjes door het vuurdragerskoosnaampje, dat zo gemakkelijk over Luciana’s lippen rolde. ‘Ik heb gewoon geen zin in gestaar.’

‘Laat ze lekker staren. Je magie definieert niet wie je bent. Dat bepaal je zelf.’

Rhune haalde haar schouders op en ontweek Luciana’s priemende blik.

‘Kijk, als je echt niet wilt gaan, zal ik je niet dwingen. Maar ...’ Luciana begon op en neer te benen en haar stem schoot een octaaf hoger. ‘Ik denk alleen dat het de perfecte manier is om de andere eerstejaars te leren kennen. Nieuwe studenten, net zoals jij en ik. O, en er zullen vast lekkere drankjes zijn en muziek om op te dansen. Als wij als enige niet gaan, valt dat op en ...’

‘Luciana?’

Rhune wees droogjes naar Luciana’s handen, die in vuur en vlam stonden.

‘Oeps.’

In haar haast om bij de schaal water op het bureau te komen, struikelde Luciana bijna over de mat. Met een schaapachtige grijns liet ze haar handen in de kom zakken. Het water siste en borrelde terwijl de vlammen doofden. Haar ogen verloren

langzaam hun schitterende gloed.

‘Te enthousiast.’

Ongeduldig wuifde ze de wolk stoom weg en veegde ze haar handen droog aan haar jeans.

Rhune keek van Luciana’s vochtige broek naar haar halve glimlach en smekende ogen en zuchtte diep. ‘Goed dan.’

Luciana slaakte een gilletje en gooide haar armen in de lucht. Ze wapperde snel met haar vingers om de beginnende vlammetjes weer te doven. Toen liep ze naar haar kleerkast. Daar haalde ze wat hangers uit terwijl ze zangerig zei: ‘Tijd om een jurk aan te trekken.’

Rhune trok haar wenkbrauwen op. ‘Moet ik me omkleden?’

‘Wel, technisch gezien moet er helemaal niets.’ Luciana grijnsde over haar schouder en trok een fonkelende jurk van een hanger. ‘Maar ik heb zo’n leuk exemplaar voor je, waar je simpelweg geen nee op kunt zeggen!’

